

HỒI 60

TRANH ĐOẠT KỶ THƯ

Hai bóng người đang kịch chiến bỗng phân ra, Thường Khứ Ác ôm cổ tay, vừa thoái lui miệng vừa kêu rên không dứt.

Mộ Dung Hồng thở hổn hển, mặt trắng nhợt, nhưng nét mặt lại lộ vẻ hân hoan.

Cạnh nàng xuất hiện một thiếu niên anh tuấn, thái độ ung dung nhìn Thường Khứ Ác, trên khóe mép hiện một nụ cười nhạt. Thiếu niên không ai khác chính là Triển Bạch, chàng vừa kịp ra tay trợ lực một chưởng đánh Thường Khứ Ác thoái lui ngoài hai trượng.

Uyển Nhi thấy Triển Bạch xuất hiện cũng tấn công một chỉ rồi phi thân đến bên chàng, miệng reo lên:

- Bạch ca ca...

Tâm tình của nàng đè nén bấy lâu nay giờ được dịp dâng trào, nhưng chỉ kêu được mấy tiếng "Bạch ca ca" bất giác thẹn đến đỏ mặt, cúi đầu nhìn xuống đất.

Triển Bạch cảm thấy mặt mình cũng nóng ran, chàng dịu dàng bảo Uyển Nhi:

- Uyển muội đứng sang bên này, để ca ca đối phó với hai lão tặc.

Uyển Nhi đến bên Mộ Dung Hồng.

Triển Bạch nhìn nhị kỳ nghiêm giọng:

- Hai người cũng là nhân vật có danh vọng trên giang hồ, tại sao lại không biết giữ thanh danh, lại ra tay hiểm ác với hai thiếu nữ như vậy?

Văn Chính Kỳ đưa mắt nhìn Thường Khứ Ác đang xếp bằng vận công trị thương, lòng đã có ý ngán. Lão biết một mình lão không phải là đối thủ của Triển Bạch, nhưng miệng vẫn nói cứng:

- Không cần nhiều lời, nếu người chịu giao Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyền ra thì lão phu sẽ không vấn tội đả thương sư huynh ta, đồng thời cũng bỏ qua tội giết chết ái đồ của ta. Bằng không thì ba người đừng hòng sống qua đêm nay.

Triển Bạch nghiêm giọng:

- Việc các hạ có thể bỏ qua cừu hận, Triển Bạch này cảm kích vô ngần. Nhưng muốn lấy kỳ thư, nhị vị đã đến trễ mất rồi.

Văn Chính Kỳ lạnh lùng:

- Nói vậy tức là tiêu tử người không chịu giao sách ra?

- Tại hạ thực lòng, tin hay không là quyền của các hạ.

Thường Khứ Ác hành công xong, đứng dậy nhìn Triển Bạch giọng hằn học:

- Chút kẻ mọn của người gạt được ai, chứ không gạt được nhị kỳ. Muốn sống thì giao ra!

Văn Chính Kỳ thấy sư huynh đã trị xong nội thương, lòng tự tin tăng thêm một chút, vận công bước tới:

- Người nhất định chờ động thủ rồi mới đưa?

Triển Bạch cười lạnh:

- Đừng nói quyền kỳ thư đã bị hủy rồi, nếu còn ở đây Triển Bạch cũng không giao cho hạng khi sư diệt tổ như hai người.

Lời nói này động chạm đến tích cũ của hai người. Nhị kỳ đồng thanh quát:

- Tiểu tử muốn chết!

Cả hai đồng giờ tuyệt học ra, một người giờ Hắc Sát thủ, một người giờ Âm Phong chương, hai đạo chương kinh một cương một nhu nhằm Triển Bạch cuốn tới.

Triển Bạch lướt người thoát khỏi hai đạo chương phong, lạnh lùng nói:

- Nếu muốn động thủ, Triển Bạch này cũng không ngăn hai người. Nhưng Triển Bạch có hứa với người không chen vào chuyện giang hồ nên không tiện động thủ với hai người mà thôi.

Văn Chính Kỳ quát:

- Người không giao kỳ thư ra thì đừng hòng viện có này có nọ để thoái thác.

Dứt lời, lại song song múa chương tấn công.

Triển Bạch lại dùng bộ pháp tránh né. Nhị kỳ được thể liên tiếp tấn công mỗi người năm, sáu chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu chí mạng.

Thân pháp của Triển Bạch dù cao siêu nhưng đã đến nước chàng phải hoàn thủ để tự vệ, nếu không...

Bỗng từ đằng xa vọng lại tiếng cười lớn, tiếng quát tháo pha tạp lẫn những tiếng rú thảm khiến người nghe không khỏi mọc ốc rùng mình.

Mọi người đều kinh hãi nhìn về phía phát ra tiếng động, cả nhị kỳ cũng dừng tay.

Từ những tiếng hỗn tạp này có thể nhận ra một tai họa lớn sắp giáng xuống đầu con người.

Bỗng từ xa có một bóng người hốt hải chạy tới, vừa nhìn thấy Triển Bạch đã gọi lớn:

- Bạch... Triển thiếu hiệp, mọi người đi tìm thiếu hiệp từ nãy đến giờ. Có nhiều người đến tìm Triển thiếu hiệp...

Nhìn lại thì thấy chính là Kim Thái Phụng, vẻ mặt nàng còn đọng nét kinh hoàng.

Biết là có việc chẳng lành, Triển Bạch hỏi nhanh:

- Kim cô nương bình tĩnh. Những ai đến tìm tại hạ?

Kim Thái Phụng thở hổn hển:

- Cứu đại môn phái ngoài ra còn có... nhiều người lắm.

Triển Bạch nhíu mày:

- Làm gì mà nhiều người đến tìm ta như vậy?

- Tất cả bọn họ hẹn nhau để đến tìm Triển thiếu hiệp, Lôi đại thúc nói thiếu hiệp không có mặt ở đây, họ không tin xông vào lục soát. Cùng Gia bang đệ tử ra tay ngăn cản, đã có không ít người bị tử thương...

Triển Bạch không chờ Kim Thái Phụng nói xong, đã phi thân lướt đi.

Giang Nam nhị kỳ sợ Triển Bạch thừa cơ trốn mất nên vội vàng phi thân đuổi theo.

Ba thiếu nữ cũng lục tục theo Triển Bạch nhẹ như chiếc lá đáp xuống quảng trường, phóng mắt nhìn ra thấy mấy trăm người đang hỗn chiến. Dao ảnh, kiếm ảnh và chưởng ảnh rợp trời, thỉnh thoảng lại có người trúng chưởng trúng kiếm mạng vong.

Dưới đất nằm ngổn ngang tử thi đầy máu, trông rất thảm liệt.

Triển Bạch đề khí quát lớn:

- Dừng tay?

Tiếng quát của chàng chẳng khác sấm sét giữa trời, những người đang động thủ đều giật mình lui khỏi vòng chiến.

Tiếp đó mới thấy Giang Nam nhị kỳ, Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi và Kim Thái Phụng phi thân đáp xuống hiện trường.

Triển Bạch cố nén kích động, quét mắt nhìn quanh một lượt trầm giọng hỏi:

- Cao nhân phương nào đến tìm tại hạ? Tại sao lại lạm sát những người vô can như vậy? Không lẽ đó lại là nghĩa cử của hiệp nghĩa đạo sao?

Trong đám đông vang lên một câu niệm Phật hiệu vang vang như tiếng chuông đồng. Tiếp đó một lão tăng thân hình cao lớn, tăng bào màu xám, sắc diện nhuận hồng được điểm xuyên bằng đôi mày bạc trắng bước ra khỏi đám đông hỏi:

- Tiểu thí chủ là Triển Bạch?

Triển Bạch gật đầu đáp:

- Chính tại hạ!

Lão lãng niệm một câu Phật hiệu nói:

- Lão nạp là Trí Hải đương kim phương trượng của Thiếu Lâm. Nay lão nạp đại diện cho danh dự của cửu đại môn phái muốn lấy lại một vật từ tay tiểu thí chủ, không biết tiểu thí chủ có chịu nể tình không?

Trong lúc Trí Hải đang nói thì chuông môn nhân của tám phái:

Nga Mi, Không Động, Võ Đang, Côn Luân, Đỉnh Thương, Hoa Sơn, Trường Bạch, Pháp Hoa kẻ trước người sau bước ra đứng sau lưng Trí Hải, ai nấy đều chiếu song mục nhìn Triển Bạch thị Oai.

Triển Bạch thấy lời của Trí Hải hàm chứa ý cưỡng đoạt, lại thấy chuông môn nhân của bát đại môn phái đều đứng ra để gây áp lực, bất mãn nghĩ thầm:

“Chuông môn nhân cửu đại môn phái chỉ như thế này thôi sao? Chẳng trách trong vòng trăm năm trở lại đây danh tiếng của Cửu đại môn phái bị chôn vùi...” Nghĩ xong Triển Bạch lạnh lùng đáp:

- Có yêu cầu gì xin đại sư cứ nói thẳng ra đi, chỉ cần nó không đi ngược lại chính nghĩa võ lâm thì Triển Bạch chẳng dám từ nan.. Lời của Triển Bạch chính trực, không nhu nhược mà cũng không thất lễ với bậc võ lâm trưởng thượng, khiến không ít người ngầm khâm phục.

Nhưng lời của chàng lại hàm chứa ý vị mỉa mai Thiếu Lâm phương trượng.

Trí Hải là nhân vật lão luyện giang hồ, đương nhiên là nghe ra ẩn ý trong câu nói của Triển Bạch, lão trầm mặt, nói:

- Lão nạp đương nhiên là không yêu cầu điều gì quá khắt khe, chỉ mong tiểu thí chủ đem Tỏa cốt tỏa hồn thiên Phật Quyên trả lại cho lão nạp. Được như vậy thì Cửu đại môn phái sẽ quay lưng đi ngay không gây bất cứ phiền toái nào cho thí chủ.

Lại lấy danh nghĩa của Cửu đại môn phái ra uy hiếp!

Triển Bạch cười nhạt, đáp:

- Giả như quyển kỳ thư ấy còn ở đây thì bằng vào danh vọng của đại sư cùng chuông môn nhân của Bát đại môn phái, tại hạ nhất định hai tay dâng cho đại sư. Tiếc thay mới đêm qua tại hạ đã hủy nó trước mặt của quần hào rồi. Hại chư vị phải mất công đi!

Trí Hải đại sư trầm mặt nói:

- Lão nạp cũng không ngại nói thực cho thí chủ biết, quyển kỳ thư này do phương trượng đời trước của bản tự Khổ Thủy sư tổ cùng với chuông giáo Võ Đang đương thời là Thiết Tâm đạo trưởng có ân cứu mạng với Chi Nhãn lang

quân, nên được người trao tặng. Sau đó Thiết Tâm đạo trưởng đã đồng ý giao kỳ thư cho bản tự cất giữ. Kỳ thư này vốn được cất giữ trong Tàng Kinh các, nay nghe lời đồn đãi nó lại ở trong tay thí chủ, lão nạp kiểm tra lại thì thấy trong Tàng kinh các không còn quyển sách này bởi vậy hôm nay mới cất công đến đây yêu cầu thí chủ trao lại cho bản tự cất giữ!

Trí Hải nói thoi một hồi tựa như bảo vật trân sơn của Thiếu Lâm tự vừa bị mất cắp không bằng!

Quần hào nghe kể về sự tích của quyển kỳ thư danh chấn võ lâm này, đồng lắng nghe đến xuất thần Lại nghe Trí Hải tiếp:

- Lão nạp nghe đâu thí chủ là hậu nhân của Tích Lịch kiếm Triền đại hiệp. Nghĩ năm xưa Triền đại hiệp anh minh lỗi lạc, chắc không đến nỗi là người thâm nhập Tàng kinh các của bản tự để lấy cắp kinh. Nhưng nay kinh này lại ở trong tay thí chủ, mong, thí chủ từ bi độ lượng trao trả lại. Thiếu Lâm tự đời đời không quên đại ân đại đức của thí chủ!

Triền Bạch nghe Trí Hải nhắc tới tiên phụ chàng lại còn có ý nghi ngờ tiên phụ là người ăn cắp bảo vật của Thiếu Lâm tự, bất giác nổi giận, chàng quyết định đem sự thật về sự tích quyển kỳ thư này kể hết cho quần hào nghe.

Chàng cười lạnh đáp:

- Theo chỗ Triền Bạch biết thì chân tướng sự việc không giống như những điều đại sư vừa nói.

Trí Hải mục quang như điện nhìn Triền Bạch trầm giọng:

- Việc này vốn là một bí mật của bản tự, nếu không phải vì tình thế bất đắc dĩ lão nạp cũng không công bố trước nhiều người, thí chủ nói vậy là có ý nghi ngờ lão nạp nói dối sao?

Triền Bạch điềm tĩnh đáp:

- Đại sư thân làm phương trượng của Thiếu Lâm là Bắc đầu của võ lâm Trung Nguyên đương nhiên không thể nói dối trước mặt quần hào, có điều sự thật lại có chỗ không giống với những điều đại sư vừa nói.

Trí Hải. lạnh lùng nói như ra lệnh:

- Thí chủ giải thích cho rõ ràng việc này đi!

- Việc Chỉ Nhãn Lang Quân tiên bối luyện công bị Thiên Tiên Ma Nữ dùng Thác Nữ Mê Hồn đại pháp làm cho tẩu hỏa nhập ma, kế đó được Phương Trượng đời trước của quý vị là Khổ Thủy đại sư cùng chưông giáo đương thời của Võ Đang là Thiết Tâm đạo nhân cứu mạng là có thực. Nhưng sau khi thoát chết Chỉ Nhãn Lang Quân đã dùng tâm huyết nửa đời mình làm ra quyển bí lục Tỏa cốt tỏa hồn thiên Phật quyển thì lại không phải tặng nó cho Khổ Thủy và Thiết Tâm nhị vị tiên bối...

Triển Bạch nói lời đây Trí Hải đại sư bỗng biến sắc mặt nhưng Triển Bạch không để ý đến phản ứng của Trí Hải, tiếp lời:

- Chỉ Nhãn Lang Quân tạm đem quyền kỳ thư cất giấu trong một bí động ở La Phù sơn, trước lúc chết lại cố ý để lộ ra ngoài khiến cho giang hồ đồng đạo chém giết nhau vô số hầu tranh đoạt kỳ thư, thảm họa ấy đến nay còn chưa dứt hẳn!

Trí Hải nổi nóng bước tới một bước nói:

- Thí chủ nói vậy thì Thiếu Lâm tự cũng tham gia tranh đoạt mới giành được quyền kỳ thư chứ gì?

Dứt lời giờ chuông lên, hàm chỉ cần Triển Bạch nói "phải" một tiếng là xuất thủ tấn công.

Triển Bạch cười nhẹ nói:

- Đại sư chớ nóng nảy như vậy Triển Bạch còn chưa nói hết mà. Lúc ấy số cao thủ đến La Phù sơn tìm bảo vật đông vô số, có hay không có đệ tử của quý tự tham gia thì tại hạ không dám nói, chỉ biết sau đó hai đệ tử của Pháp Hoa Nam Tông tìm được...

Nghe tới đây chuông môn nhân của Pháp Hoa Nam Tông bước ra, chen lời:

- Nói vậy quyền sách này thuộc về bản môn! Ha ha ha...

Triển Bạch nhếch môi cười, đáp:

- Nhưng hai cao thủ của quý môn lại không giữ được bí lục đó, qua những trận đấu tranh đoạt, cuối cùng lại về tay một cao thủ của Không Động là Ngũ Trảo linh hồ!

Triển Bạch vừa dứt lời lại nghe tiếng cười lạnh, một lão đạo gầy nhom bước ra, chính là chuông môn nhân Không Động phái, Bài Cốt Tiên Vương Chi Đạo.

Wương Chi Đạo cười lạnh xong nói:

- Không ngờ chủ nhân thật sự của quyền sách lại chính là Không Động phái, xin thí chủ giao cho bản đạo!

Trí Hải sợ Triển Bạch nói một hồi thành ra Thiếu Lâm tự không còn được chủ quyền đối với kỳ thư lại còn gây thù kết oán với Bát đại môn phái, vội đứng ra, hỏi:

- Theo chỗ lão nạp được biết võ công của Ngũ Trảo Linh Hồ không cao làm sao mà giữ được bảo vật?

Bài Cốt Tiên cười lạnh cướp lời:

- Trí Hải đại sư không phải là người sống trong thời gian đó thì làm sao biết được Ngũ Trảo Linh Hồ võ công không cao cường?

Triển Bạch cười nhẹ nói:

- Nhị vị bất tất phải tranh giành với nhau một câu nói, còn việc Ngũ Trảo Linh Hồ sau khi đoạt được kỳ thư rồi có giữ được hay không, hay bị ai khác đoạt lại thì tại hạ thực tình không biết!

Trí Hải bị Bài Cốt Tiên hỏi ngược một câu đang lúng túng không biết trả lời ra sao, nghe Triển Bạch nói xong vội lớn tiếng để khóa lấp việc nọ:

- Thí chủ kể một câu chuyện có đầu không đuôi như vậy khiến lão nạp đành phải nghi ngờ thí chủ đã tự dựng cốt truyện để hòng gây chia rẽ các đại môn phái. Thật uổng cho Triển Vân Thiên cả đời hiệp nghĩa lại có một hậu nhân...

Triển Bạch thấy máu nóng dồn lên mặt, quát lớn:

- Câm miệng! Các hạ thân phận đứng đầu Cửu đại môn phái không ngờ lại có thể buông lời nhục mạ người vô cớ như vậy. Nếu tại hạ không có lời hứa với người thì...

Hừ! Tại hạ không nói nhiều nữa, các vị đi hết đi?

Trí Hải là phương tướn của Thiếu Lâm tự, thân phận cao quý biết chừng nào, làm sao chịu được những lời lẽ của Triển Bạch? Song mục lão bắn ra những tia hàn quang rợn người, miệng quát lớn:

- Tiểu tử muốn chết!

Dứt lời giờ chuông định tấn công Bồng có tiếng quát lớn:

- Dừng tay!

Lôi Chân Viễn bước ra giờ tay ngăn Trí Hải lại, nhìn thẳng vào mặt Trí Hải nói:.

- Phương tướn có nhận ra ta là ai không?

Trí Hải ngờ ngác một lúc rồi lắc đầu:

- Lão nạp chưa được hân hạnh tiếp xúc với thí chủ lần nào.

Lôi Chân Viễn cười lạnh:

- Không lẽ người tiền nhiệm trước lúc trao chức phương tướn cho đại sư không có nhắc tới cái tên Lôi Chân Viễn này!

Câu nói hàm súc của Lôi Chân Viễn khiến Trí Hải ngẩn người:

- Không lẽ việc chấp chương chức Phương Tướn của bản tự lại có liên quan đến thí chủ sao?

Lôi Chân Viễn mỉm cười:

- Đại sư nói vậy buộc Lôi mỗ phải tự nói ra rồi, chỉ sợ điều này ít nhiều làm ảnh hưởng đến thanh danh mấy trăm năm nay của quý tự!

Trí Hải nổi giận quát:

- Nếu thí chủ còn không chịu giải thích rõ ràng việc này thì mấy ngàn tăng chúng của Thiếu Lâm tự sẽ không để yên cho thí chủ đó!

- Việc này Lôi mỗ thấy tốt hơn hết nên tìm một nơi vắng vẻ nói thì tiện hơn...

Trí Hải quát lớn ngắt lời:

- Không cần! Thí chủ cứ nói ra trước mặt quần hào để mọi người biết?